

Sygn. akt V.2 Ka 203/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Sędziowie: SO Olga Nocoń

SO Lucyna Pradelska-Staniczek (spr.)

Protokolant: Agnieszka Szafoni

w obecności Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej oraz komisarza celnego Jarosława Jungi
po rozpoznaniu w dniu 9 lipca 2015 r.

sprawy: *E. W. /W./,*

syna A. i M.,

ur. (...) w G.,

oskarżonego o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 i 2 kks,

i wykroczenie skarbowe z art. 65 §1 i 4 kks

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżyciela publicznego – Urząd Celny w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 20 stycznia 2015r. sygn. akt IX K 652/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. kosztami za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt V. 2 Ka 203/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Rybniku w sprawie o sygn. IX K 652/14 uznał oskarżonego E. W. za winnego tego, że do dnia 17 kwietnia 2014 roku w R., uchylał się od opodatkowania poprzez nie ujawnienie właściwemu organowi, tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w R. przedmiotu opodatkowania w postaci 151 kilogramów suszu tytoniowego, nieoznaczonego wymaganymi polskimi znakami akcyzy, który to susz tytoniowy funkcjonariusze Straży Granicznej ujawnili w wyniku przeszukania domu, pomieszczeń magazynowych i pomieszczeń garażowych w dniu 17 kwietnia 2014 roku na terenie G., przez co naraził Budżet Państwa na uszczuplenie należnego podatku akcyzowego w wysokości 69 255 złotych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 54 §1 i § 2 k.k.s. i

za to na mocy art. 54 § 2 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Nasto Sąd Rejonowy uznał oskarżonego E. W. za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2014 roku w G. przy ulicy (...) w domu mieszkalnym przechowywał towar w postaci:

- 0,5 kilograma tytoniu do palenia bez wymaganych znaków akcyzy, stanowiących przedmiot czynu zabronionego, przez co naraził Budżet Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 350 złotych,

- 266 sztuk papierosów luzem i zapakowanych w otwarte paczki papierosów, które to papierosy zostały wyprodukowane na miejscu w domu mieszczącym się w G. przy ulicy (...) bez wymaganych polskich znaków akcyzy, stanowiący przedmiot czynu zabronionego, przez co naraził Budżet Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 204 złote, czym wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 65 § 1 i § 4 k.k.s. i za to na mocy art. 65 § 4 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 złotych.

Na mocy art. 30 § 2 k.k.s. i art. 49 § 3 k.k.s. Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci przypadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wymienionych w postanowieniu z dnia 2 lipca 2014 roku oraz dnia 21 sierpnia 2014 roku przechowywanych w magazynie depozytowym Urzędu Celnego w R. pod pozycją D/ (...) zarządzając ich zniszczenie.

Oskarżony został obciążony kosztami postępowania, w tym opłatą w kwocie 1020 złotych a nadto wydatkami w kwocie 90 złotych.

Apelację od wyroku złożył Urząd Celny w R.. Skarżący działając w oparciu o art. 425 k.p.k. w zw. z art. 444 k.p.k., zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze grzywny za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jakiego dokonał oskarżony oraz relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji i społecznego oddziaływania.

Podnosząc zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymierzonej kary grzywny za przestępstwo skarbowe określone w art. 54 § 1 i § 2 k.k.s. i wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, licząc stawkę dzienną po 300 złotych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja okazała się niezasadna.

Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnieść zasadnie wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy- innymi słowy, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.12.2012r., II Aka 380/12 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 4.12.2012r., II Aka 374/12). Z rażącą niewspółmiernością kary za określone przestępstwo mamy do czynienia wówczas, gdy na podstawie wszystkich okoliczności mających wpływ na jej wymiar można ustalić, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej przy prawidłowym zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż orzeczona wobec oskarżonego E. W. kara grzywny za przypisane mu przestępstwo skarbowe w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych nie nosi cech rażącej niewspółmierności (łagodności) w rozumieniu przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. Kara w tym wymiarze uwzględnia należyte - z jednej strony sytuację osobistą, majątkową i finansową sprawcy, a z drugiej strony stopień społecznej szkodliwości czynu oraz realizuje w wystarczającej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Jak wynika z pisemnych motywów wyroku sąd meriti w sposób należyty rozważył wszystkie przesłanki warunkujące wymiar kary. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż wymierzona kara grzywny uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania i wzbudzi przekonanie, że negatywne skutki popełnienia przestępstw i przestępstw skarbowych przekraczają płynące z tego korzyści. Sąd Rejonowy stwierdził dodatkowo, iż wysokość wymierzonej kary została dostosowana do dochodów oskarżonego, jego stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych. Miał zatem sąd na względzie treść art. 23 § 3 k.k.s., zgodnie z którym ustalając stawkę dzienną sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Słusznie sąd zauważył, iż oskarżony ma 59 lat, od 45 roku życia jest osobą trwale bezrobotną, zarejestrowaną w PUP w G. a w utrzymaniu pomaga mu matka i żona rencistka, nie posiada przy tym żadnego majątku.

W tym miejscu wskazać należy na niekonsekwencję zawartą w apelacji skarżącego, z jednej strony bowiem skarżący zarzuca rażąca niewspółmierność kary w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w relacji do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji i społecznego oddziaływania, a z drugiej strony stawiając ten zarzut wnosi o podwyższenie stawki dziennej ze 100 do 300 złotych. Tymczasem, jak to już wyżej wskazano ustalając wysokość jednej stawki dziennej sąd ma na względzie okoliczności wymienione w przepisie art. 23 § 3 k.k.s. a nie stopień społecznej szkodliwości czynu. Stopień społecznej szkodliwości czynu winien zawsze znajdować odzwierciedlenie w ilości stawek dziennych, a nie wysokości jednej stawki.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił wysokość jednej stawki dziennej, określając ją na kwotę 100 złotych.

Ma rację skarżący, iż oskarżony był już wcześniej karany. Jednakże kara grzywny wysokości 100 stawek dziennych po 100 złotych każda (a zatem wysokości 10 000 złotych) w sposób należyty uświadomi oskarżonemu naganność jego postępowania i wdroży go do przestrzegania porządku prawnego. Kara grzywny w tym wymiarze będzie stanowi dla oskarżonego, który nie osiąga żadnych stałych dochodów istotną dolegliwość, jest nadto karą realną, dostosowaną do możliwości płatniczych sprawcy. Kara w wysokości postulowanej przez skarżącego byłaby karą zbyt surową, a nadto nie respektującą uwarunkowań wskazanych w art. 23 § 3 k.k.s.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, kosztami postępowania odwoławczego obciążając Skarb Państwa.